

Korset och Kronan

Nr 69/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 3, barndopet)

Vi har betonat att små barn verkligen kan tro och att de har synd. De har visserligen ännu inte gjort några onda gärningar, men de har arvsynnen från Adam som gör att även de är under Guds förbannelse och måste få frälsning för att kunna komma in i Guds rike. Baptisternas nästa argument är:

4. Vatten kan inte åstadkomma frälsning.

Det är sant att vattnet i och för sig inte har något frälsande kraft. Vatten är förstås en stor Guds gåva som är nödvändig för skapelsen. Utan vatten kan vi inte leva. Men dopet är inte bara vatten utan vatten tillsammans med Guds ord och befallning. I lilla katekesen skriver Luther:

”Hur kan vatten göra något så stort?”

Svar: Det är inte vattnet i sig som gör det, utan Guds ord, som är med och i vattnet. Tron förtröstar på detta Guds ord i

Kyrkblad för S:t Martins och S:t
Petri församlingar, Evangelisk-Lutherska
Kyrkan i Sverige. Red. Sten Rydh.
Nr 69, 30 juli 2021.

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

vattnet. Utan Guds ord är det bara vanligt vatten och inget dop, men med Guds ord blir det ett riktigt dop. Det är ett livets vatten fullt av nåd, ett bad till ny födelse i den helige Ande. Så säger S:t Paulus i Titus tredje kapitel:

Han frälste oss genom ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande, som han rikligt utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, för att vi ska stå rättfärdiga genom hans nåd och bli arvingar med hopp om evigt liv. Detta är ett ord att lita på (Tit. 3:5-8).”

Vi tror därför att vattnet tillsammans med Guds befallning verkligen är ett frälsande dop, ett bad till ny födelse. Den helige Ande ges oss i dopet.

Vidare säger baptisterna:

5. Dopet måste vara neddoppning.

Mot detta talar att grundtextens ord ”baptízein” betyder både ”döpa, tvätta, doppa ner, bestänka, skölja”. Det är ett samlande namn för att anbringa vatten på någonting. Franz Pieper skriver i sin stora dogmatik: *”Ordet ’döpa’ medför vatten, ty det betyder ’bada’ eller ’doppa ner’ eller ’göra någonting vått genom vatten’”. Kristus har befallt oss att döpa*

med vatten (Joh. 3:5, Ef. 5:26) liksom också apostlarna och andra döpte med vatten, som man ser i Apostlagärningarna. Det är också en djävulsk lögn när man påstår att dopet kan ske enbart med Guds ord [utan vatten]... Teologen Bezas ord om att man i nödfall skulle kunna döpa med vilken vätska som helst är oansvariga" (Dogmatik, Bd 3, s. 300).

Luther påpekar också att om man döper utan vatten är det inget dop även om den rätta dopformeln används. "Sådant är att bedriva gyckel med sakramentet" skriver Luther (citerat hos Pieper, a.a.).

När Paulus blev omvänd sade Ananias till honom:

"Och nu, vad väntar du på? Res dig och låt dig döpas och tvättas ren från dina synder och åkalla hans namn" (grek. *báptisai*, Apg. 22:16). Genom dopet blir man rentvättad från synden.

Enligt Luk. 11:38 förundrade sig fariséen över att Kristus inte "döpte sig" före maten. Det står ordagrant enligt grundtexten:

"Men fariséen seende detta förvånade sig över att han inte först döpte sig (ebaptísthá) före måltiden" (Folkbibeln: Farisén blev förvånad när han såg att Jesus inte tvättade sig före måltiden). Här betyder *baptízein* tydligen "tvätta, skölja".

C. F. W. Walther skriver:

"Eftersom grundtextens ord om dopet betyder varje sätt att tvätta kan olika dopsätt användas. Genom dopets yttre form betecknas att man blir begravd i döden (Rom. 6:3f), att synderna tvättas bort (Apg. 22:16), att den Helige Ande utgjuts (Tit. 3:5f) och att man blir bestänkt med Kristi blod (Hebr. 10:22, jfr 2 Mos. 24:8, Hebr. 9:19, 1 Kor. 10:2). I dopet sker inte bara en yttre rening då kroppen tvättas ren (1 Petr. 3:21). Genom vattnet som är förbundet med ordet renas själen. Eftersom dopets kraft inte ligger gömd i själva vattnet ger inte heller mer vatten en större verkan än lite vatten. Liksom man inte skall förkasta neddoppningen skall man inte heller förkasta att man *begjuter* eller *bestänker* med

vatten i dopet. Dopsättet är ett adiaforon så länge Guds ord och vatten används. Men baptisterna gör neddoppningen till något nödvändigt, och därigenom går de utöver Guds ord" (citat + sammanfattning av Walthers ord, Pieper a.a., not s. 301).

Baptisternas nästa argument är:

6. Omvändelsen måste komma före dopet.

De pekar på orden i Mark. 16, där det står:

Den som tror och blir döpt ska bli frälst, men den som inte tror ska bli fördömd (Mark. 16:16).

Även om dessa ord i slutet av Markus-evangeliet inte finns med i de bästa handskrifterna är det mycket troligt att de ändå hör med till bibeltexten då de finns i många handskrifter och även är citerade hos kyrkofäderna. Som vi sett finns det också andra ställen som lär att dopet frälsar. Jag utgår här ifrån att orden hör till bibeltexten. Baptisterna tolkar dem som att man *först* måste komma till tro för att *sedan* kunna bli döpt.

När vi betraktar grundtexten närmare finner vi att det ordagrant står:

"Den troende och döpte skall frälsas."

Det är här två samordnade verbformer, varav "den troende" är en aktiv form och "den döpte" en passiv form. Man kan därför översätta: "Den som tror och blivit döpt" eller "Den troende som har döpts". Några översättningar:

Whoever believes and is baptized will be saved (NIV).

He that believeth and is baptized shall be saved (Käng James).

Wer da glaubet und getauft wird, der wird selig werden (Luther).

Den som tror og blir døpt, skal bli frelst (Norsk övers.).

Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst (1917).

Det är svårt för att inte säga omöjligt att ur grundtexten och dess översättningar få

fram en lära om att dopet är giltigt endast om det föregås av tron. Här sägs ju ingenting om en sådan ordning.

Det är sant att vi i Bibeln ser många exempel på att människor först blev omvända genom Guds ords predikan, och att de sedan döptes. Detta är det normala i en missionssituation. Den kristna kyrkan döper inte sådana som fortfarande öppet är hedningar eller motståndare till tron. Först ger kyrkan undervisning i form av predikan och katekesundervisning så att den troende människan förstår vad dopet innebär. Därefter sker dopet.

Men frågan är om det *måste* vara så. Lär Bibeln att dopet inte är giltigt om den som döps saknar tron?

För det första är det klart att ingen blir frälst utan tro. En döpt människa som saknar tron står därför utanför Guds rike.

För det andra är dopet som sådant alltid giltigt när det är ett rätt kristet dop med vatten och de rätta instiftelseorden i Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Det är giltigt på samma sätt som Ordet är sant även om ingen tror på det. Så är också nattvarden Kristi kropp och blod även om en eller flera nattvardsgäster inte tror på det. Så är också avlösningen i bikten sann och giltig även om den som går till bikt inte tror på vad avlösningen säger.

Vi måste därför skilja mellan dopets giltighet i sig och dess verkan hos den döpte. Där säger Markus 16 tydligt att den som tror och är döpt blir frälst. Dopet är Guds försäkran om syndernas förlåtelse, och genom tron tar den döpte emot denna förlåtelse. Dopet är alltså ett nådemedel. Det är detta som betonas i Markus 16 och inte själva ordningen *först tro - sedan dop*.

Därefter fortsätter ju Markus med motsatsen: *Men den som inte tror ska blir fördömd*. Dopet skänker frälsningen, men den tas bara emot av den som tror på Kristus. Den som döps men inte tror blir fördömd på grund av sin otro.

Om det inte vore på det här sättet skulle ingen människa kunna vara viss om sin frälsning genom dopet. Tänk om jag inte var sant omvänd när jag döptes? Jag kanske bara inbillade mig att jag trodde. Därför kan jag i så fall aldrig få någon visshet. Men om det är som Bibeln lär så är dopet från Guds sida alltid giltigt. Om du inte trodde när du döptes kan du tro på Guds nåd nu och så blir frälst genom dopet. Det är på samma sätt som med ordets predikan. Om jag inte blev omvänd genom evangeliets predikan tidigare i livet är det aldrig för sent att vända sig till Jesus och blir omvänd och rättfärdiggjord genom Guds ord och det sanna evangeliet. Det sker dock när och var det behagar Gud.

Den baptistiska läran om att ordningen alltid måste vara *först tro - sedan dop* är en obiblisk lära. Ingenstans i Bibeln lärs detta. Men det lärs att dopet är ett bad till ny födelse. Det lärs att dopet frälsar. Den som är döpt och sedan har avfallit eller kanske aldrig ens kommit till tro skall därför inte döpas om utan fly tillbaka till sit dop där Guds nåd utlovas.

Dopet liknas i Bibeln vid Noas ark, som räddade undan syndafloden. De som inte trodde ville inte heller gå in i arken utan hånade Noa. Men Noas lilla familj som trodde på Guds löfte gick in i arken och de blev så frälsta undan vredesdomen. Petrus skriver:

*"I Anden gick han (Kristus) sedan och förkunnade sin seger för andarna i fångelset, för dem som förr hade vägrat lyssna när Gud väntade tåligt under Noas dagar medan arken byggdes. I den blev några få, åtta själar, frälsta genom vattnet. Efter denna förebild **frälser nu dopet** också er. Det innebär inte att kroppen renas från smuts utan är ett rent samvetes bekännelse till Gud genom Jesu Kristi uppståndelse" (1 Petr. 3:19-21).*

Dopet frälser oss genom vattnet förbundet med Guds ord och löfte. Därför bekänner vi att alla som är döpta och tror på Kristus blir frälsta. *Forts. i nästa nr.*